

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **T. T. H. H.,** zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2018, č. j. 3 A 50/2016 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný (dále také „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud vyhověl žalobkyní podané žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 3. 2016, č. j. MV-14882-4/SO-2016, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 12. 2015, č. j. OAM-2091-19/TP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění v době rozhodné (dále jen „ZPC“). Žalobkyně svoji žádost podala za účelem

společného soužití se svojí matkou (V. T. M.), které byl na území České republiky udělen ke dni 10. 2. 2014 trvalý pobyt.

[2] V řízení před městským soudem bylo stěžejní posouzení podmínky společného soužití cizinců na území dle § 66 odst. 1 písm. d) ZPC. Správní orgány uzavřely, že není splněna podmínka společného soužití žalobkyně s matkou po případném udělení trvalého pobytu žalobkyni. Podmínkou společného soužití je jeho bezprostřednost po udělení trvalého pobytu. Žalobkyně však v žádosti ze dne 26. 1. 2015 doložila, že od roku 2013 do roku 2017 studuje na střední škole ve Vietnamu, což je skutečnost bránící bezprostřednímu společnému soužití s matkou na území České republiky. Žalobkyně namítala, že jde o svévolné rozšiřování výkladu zákona, neboť § 66 odst. 1 písm. d) ZPC podmínku bezprostřednosti společného soužití neuvádí. Dle této logiky by trvalý pobyt za účelem společného soužití s rodiči nebyl povolován ani malým dětem, které by ve Vietnamu navštěvovaly základní školu. Žalobkyně upozornila, že společné soužití rodiny je pod ochranou směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice“). Podmínku bezprostřednosti soužití žadatele s rodičem po povolení trvalého pobytu není možné z žádného ustanovení směrnice dovodit, a proto je rozhodnutí žalovaného v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[3] Městský soud se s názorem správních orgánů stran podmínky bezprostřednosti ztotožnil v obecné rovině. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, č. j. 57 A 120/2014 - 46, podle kterého by ze žádosti mělo být zřejmé, že k realizaci společného soužití dojde v přiměřené době po vydání rozhodnutí, a nikoli až s odstupem několika let. V případě žalobkyně však shledal nedostatečné posouzení podmínek § 66 odst. 1 písm. d) ZPC. Důvodem podané žádosti je společné soužití s matkou. Správní orgány nezkoumaly, zda ke dni podání žádosti vede žalobkyně s matkou společné soužití na území. Ze správního spisu přitom vyplývají specifické okolnosti posuzovaného případu, které společné soužití zpochybňují. Matka obdržela povolení k trvalému pobytu po 5 letech pobytu na území ČR, z čehož lze dovodit, že se přibližně od roku 2009 nacházela na území. Žalobkyně však doložila, že od roku 2013 studuje ve Vietnamu. Podkladem pro posouzení uvedené otázky mohou být i listinné důkazy ve spisovém materiálu dřívějších pobytových žádostí matky. Správní orgány by měly podle městského soudu přihlédnout k rozsudku Lidového soudu města Nam Dinh ve věcech občanskoprávních ze dne 14. 9. 2005. Podle tohoto rozsudku měla žalobkyni od září 2005 výlučně vychovávat její matka a tedy vést s ní společné soužití do doby její zaopatřenosti. Skutkový stav nebyl podle městského soudu dostatečně zjištěn a závěry žalovaného jsou předčasné. Žalovaný se rovněž nezabýval námitkou žalobkyně, že práva na sloučení rodiny jsou chráněna směrnicí, a proto je jeho rozhodnutí i v této otázce nepřezkoumatelné.

II.

[4] Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku městského soudu z důvodu, jež lze dle jeho názoru podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí s právním názorem, že bylo třeba zkoumat, zda ke dni podání žádosti žalobkyně a její matka vedly na území společné soužití. Žalobkyně takovou skutečnost netvrdila a ani nedoložila. Východiskem pro rozhodnutí byly podklady, které

žalobkyně doložila a z nichž vyplynulo, že žije ve Vietnamu a bude tam studovat ještě minimálně 1 rok. Z tohoto důvodu nemohla po vydání povolení k trvalému pobytu v dohledné době realizovat s matkou na území České republiky společné soužití. Závěr soudu nevyplývá ze zjištěného skutkového stavu, který je podložen správním spisem. Městský soud rovněž nesprávně zhodnotil podmínky § 66 odst. 1 písm. d) ZPC, jehož smyslem je umožnit faktické trvalé soužití rodičů a jejich dětí na území, které má navazovat na vydání povolení k trvalému pobytu. Zákon neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadu do rodinného a osobního života, a proto rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné.

III.

[5] Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Ke dni vydání rozhodnutí žalovaného splňovala veškeré zákonné požadavky pro udělení trvalého pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) ZPC. Samotným podáním žádosti tvrdí, že chce a hodlá pobývat na území ČR společně se svým rodičem. Z dalších provedených důkazů plyne, že tak hodlá učinit ihned po vydání povolení k trvalému pobytu (např. z potvrzení o zajištění ubytování ze dne 18. 12. 2014). Pokud správní orgány pojaly pochybnost o úmyslech žalobkyně, měly provést její výslech, případně výslech její matky. Probíhající studium je v případě zletilých žadatelů elementární podmínkou jejich nezaopatřenosti, kterou byla žalobkyně povinna prokázat, což splnila. Stěžovatel tak na jednu stranu vyžaduje prokázání splnění podmínky nezaopatřenosti, na druhou stranu tvrdí, že splnění této podmínky přímo brání žalobkyni v realizaci pobytu.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podstatou sporu je otázka, zda žalobkyně splnila zákonné podmínky pro udělení trvalého pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) ZPC, který v době rozhodné zněl: *„(1) Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci (...) d) který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“*

[9] Stěžovatel rozporuje právní názor městského soudu spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu společného soužití žalobkyně a její matky. Městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil a správní orgány zavázal k doplnění spisu a novému posouzení kritéria bezprostřednosti společného soužití žalobkyně s její matkou, pokud by žádosti žalobkyně o trvalý pobyt bylo vyhověno. Městský soud pokládá za stěžejní skutečnost, zda ke dni podání žádosti žalobkyně s matkou vedly společné soužití. V mezidobí přijatá judikatura zdejšího soudu se však staví příznivěji k pojmu bezprostřednosti pro žadatele o trvalý pobyt dle § 66 odst. 1 písm. d) ZPC (viz rozsudek

NSS ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017 - 24), dle kterého: *„[ú]čelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti.“*

[10] Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který rozhodoval skutkově i právně totožnou věc (v postavení stěžovatele byl zletilý nezaopatřený žadatel o trvalý pobyt dle § 66 odst. 1 písm. d) ZPC), plyne pro nyní posuzovanou věc stěžejní závěr: *„[s]amotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval, nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců) a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat. Je však zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit. Pokud na základě stěžovatelem předloženého potvrzení o studiu vznikly Ministerstvu vnitra pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatele, bylo jeho povinností nejprve jej upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit mu, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (§ 4 odst. 4 správního řádu) tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).“*

[11] Dle tohoto judikatorního závěru by pro zamítnutí žádosti žalobkyně o trvalý pobyt správní orgány musely zjistit relevantní skutečnosti vyvracející úmysl žalobkyně žít bezprostředně po udělení trvalého pobytu společně se svojí matkou. Studium ve Vietnamu takovou skutečností není a žádné jiné skutečnosti v tomto směru prvostupňový správní orgán nezjistil a ani nezjišťoval (viz poslední odstavec na straně 2 prvostupňového rozhodnutí). Teprve pokud by měl pochybnosti o úmyslu žalobkyně bezprostředně nežít se svoji matkou po udělení trvalého pobytu, musel by tyto pochybnosti sdělit žalobkyni, která by následně měla možnost je odstranit. K takovému postupu při odstraňování případných pochybností však nedošlo, žádost žalobkyně byla bez dalšího zamítnuta s odůvodněním, že studuje ve Vietnamu. Zdejší soud se proto ztotožňuje s názorem městského soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu k posouzení podmínek § 66 odst. 1 písm. d) ZPC.

[12] Stěžovatel dále brojí proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí ve vztahu ke směrnici s tím, že mu ZPC povinnost posuzovat přiměřenost dopadu do práva na sloučení rodiny neukládá. Tato argumentace se však míjí s důvody, pro které městský soud shledal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovateli není vytýkáno, že neposuzoval přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do práva žalobkyně na sloučení rodiny. Žalobkyně tvrdila, že z žádného ustanovení směrnice nelze dovodit podmínku bezprostřednosti společného soužití žadatele o trvalý pobyt s rodičem a na základě jejího studia ve Vietnamu. Tomu odpovídá závazný právní názor městského soudu, že bude na správním orgánu, aby uvážil, zda ve věci žalobkyně shledá za splněné podmínky směrnice nezbytné k umožnění rodinného života.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[14] Zástupce žalobkyně učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 2. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif")]. Za jeden úkon právní služby zástupci žalobkyně náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za nahlížení do spisu soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť právní zástupce žalobkyni zastupoval již v řízení před městským soudem a s její věcí již byl seznámen. Žalovaný je povinen uhradit celkovou částku 3 400 Kč žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu